

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014 ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Ταΐαν#ς Μάρτυρος.

Έτος 7^ο Τεύχος 280

Αγαπητοί μας αδελφοί, ο Όσιος πατήρ Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης, την ζωή και το έργο του οποίου θα μάθουμε σύντομα στο κείμενο που ακολουθεί, είναι επίκαιρος όσο τίποτε άλλο, αφού στη δύσκολη εποχή που έζησε κατάφερε να πείσει πλέον των επτακοσίων ανθρώπων που τον ακολούθησαν. Εμείς δε σήμερα, δεν μπορούμε να απηχίσουμε, όχι μόνο σε άλλους ανθρώπους αλλά ούτε και στον εαυτό μας. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν, πόσο αξίζει να προσέξουμε το διάβασμα του σημερινού μας φυλλαδίου.

Τα νεανικά του χρόνια

Ο Όσιος Θεοδόσιος, ο Κοινοβιάρχης, γεννήθηκε το 423 ή 424 μ.Χ. σ' ένα χωριό της Καππαδοκίας, το οποίον ονομαζότανε Μογαρισσός. Οι γονείς του ήτανε ευσεβείς χριστιανοί και τον διαπαιδαγόησαν με τον καλύτερο τρόπο, στη χριστιανική πίστη, στη χριστιανική αρετή και στην χριστιανική ζωή. Ο πατέρας του ονομαζότανε Προαιρέσιος, η δε μητέρα του Ευλογία. Από πολύ μικρός υπηρετούσε ο Θεοδόσιος στον Ιερό Ναό της πατρίδος του, σαν αναγνώστης. Εκεί μέσα, στους ναούς και τα εξωκκλήσια άρχισε να μεγαλώνει μέσα του μια έντονη

δίψα για ζωή χριστιανική. Ήθελε να ζήσει για την πίστη του Χριστού, σαν αθλητής. Η απόφασής του να εγκαταλείψει τα εγκόσμια ωρίμαζε όλο και πιο πολύ. Ήθελε να γίνει ασκητής στην έρημο.

Στα Ιεροσόλυμα

Το 451 μ. Χ. εγκαταλείπει ο Θεοδόσιος την ιδιαίτερα του πατρίδα, το χωριό του και πηγαίνει στα Ιεροσόλυμα. Η επιθυμία του είναι να δη τους Αγίους τόπους και να προσκύνηση εκεί όπου χύθηκε το Αίμα του Σωτήρος μας Χριστού. Όταν έφθασε ο Θεοδόσιος στην Αντιόχεια της Συρίας, έκανε ένα σταθμό. Ήθελε να δει εκεί και να πάρει την ευλογία του Αγίου Συμεών του Στυλίτου. Όταν έφτασε κοντά στον άγιο εκείνο άνδρα, τον έπιασε ρίγος και συγκίνηση. Ο Συμεών του μίλησε με τ' όνομά του, σαν να τον γνώριζε! Έπειτα ανέβηκε πάνω στον στύλο για να δει από κοντά τον άγιο και να κουβεντιάσει μαζί του. Εκεί άκουσε ο Θεοδόσιος λόγια, γεμάτα σοφία και προφητική δύναμη. Ευτυχισμένος και τονωμένος αποχαιρετάει τον γέροντα Συμεών και προχωρεί για τα Ιεροσόλυμα. Εκεί πάλι η καρδιά του πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη για την Μεγάλη θυσία του Χριστού. Ζει εσωτερικά το Θείο Δράμα και η πίστης του μεγαλώνει και δυναμώνει. Αρχίζει έπειτα να σκέφτεται τους αγώνες και τις θυσίες, που χρειάζονται άθλησης της αρετής στην έρημο. Αποφασίζει, λοιπόν, να προετοιμαστεί, για το στάδιο της ασκήσεως. Και η πρώτη του σκέψης είναι να ασκηθεί προηγουμένως κοντά σε κάποιον γέροντα, δίπλα σε κάποιον πατέρα ασκητή, για να μάθη ν' αντιμετωπίζει τις επιθέσεις των ασάρκων έχθρων, των σκοτεινών δαιμόνων.

Κοντά στο Λογγίνο

Πήγε τότε ο Θεοδόσιος στον ξακουστό γέροντα Λογγίνο. Κοντά στον Λογγίνο διδάχθηκε πολλά ο Θεοδόσιος. Είδε τις νηστείες του, τις προσευχές του, τις αρετές του και τους αγώνες του εναντίον του πονηρού. Διδάχτηκε την υπομονή, την υπακοή, την καρτερία και την χαλιναγωγήση σε κάθε τι το αμαρτωλό και ψυχοφθόρο. Έτσι πέρασε αρκετός χρόνος. Ο Θεοδόσιος ήταν πλέον ένας καλογυμνασμένος στην άσκηση της αρετής άνδρας. Έπρεπε τώρα ν' αποσυρθεί σε δικό του Ησυχαστήριο. Έπρεπε να δοκιμάσει και μόνος του να παλέψει με τον σατανά... Αποχαιρέτησε, λοιπόν, με συγκίνηση τον γέροντα ησυχαστή Λογγίνο και πήγε σε δικό του οίκο ασκήσεως. Εκεί έλαμψε η προσωπικότης του και έγινε ξακουστό τ' όνομά του. Τον λάμπρυνε η αυστηρή ασκητική ζωή του και οι αδαμάντινες αρετές του... Κόσμος πολὺς άρχισε να τρέχει εκεί κοντά του, για να τον ακούσει, για να τον συμβουλευτεί, για να δει την ασκητική μορφή του. Όταν όμως πύκνωσαν πολύ οι επισκέπτες, ο Όσιος Θεοδόσιος, αποφάσισε, ν' απομακρυνθεί πιο πολύ από τον κόσμο. Προχώρησε, λοιπόν, ψηλά - ψηλά προς το όρος. Βαθείά προς την έρημο. Πολλά χιλιόμετρα μακριά από την Ιερουσαλήμ. Εκεί βρήκε μια σπηλιά, την οποία χρησιμοποίησε για ησυχαστήριο. Λέγεται πως σ' εκείνη τη σπηλιά διανυκτέρευσαν και οι τρεις Μάγοι, μετά την προσκύνηση του Θείου Βρέφους. Εδώ στο όρος αρχίζει ο Όσιος μια νέα περίοδο πιο έντονης ασκητικής ζωής.

Η θαυματουργική φανέρωση του θέληματος του Θεού

Με το πέρασμα των χρόνων πολλοί νέοι φωτίζονται από την Αγία ζωή του Θεοδοσίου και τρέχουν εκεί κοντά του για να τον μιμηθούν στην άσκηση της αρετής. Ο αριθμός των αδελφών, που συγκεντρώνονται στο όρος, μεγάλωνε και η πύκνωση αυτή άρχισε να βάζει σε σκέψεις τον Θεοδόσιο. Τι πρέπει τώρα να κάνει; Ν' αποσυρθεί σε νέο, δικό του ησυχαστήριο ή να αναλάβει την μέριμνα όλων των αδελφών, που συγκεντρώθηκαν εκεί; Σκέπτεται: Ποίο άραγε είναι το

θέλημα του Θεού; Τότε, στην δύσκολη αυτή ώρα της αμφιβολίας, ζητάει την βοήθεια του Θεού. Παίρνει το θυμιατήρι του, βάζει μέσα σβηστά κάρβουνα, προσθέτει και λιβάνι και λέει στους αδελφούς του:

— Αδελφοί μου, θα ζητήσω σημείο από τον Θεό, να μας φανερώσει δηλαδή ποιο είναι το θέλημά Του. Να φτιάξουμε ή όχι κοινόβιο; Θα προχωρήσουμε γι αυτό προσευχόμενοι μέσα στην έρημο. Και αν τα κάρβουνα στο θυμιατήρι μου ανάψουν μόνα τους, εκεί μέσα σ' εκείνο το σημείο, που θα συμβεί αυτό,

θα κτίσουμε το Μοναστήρι όπου θα ζούμε χριστιανικά όλοι μαζί. Εκεί θα ιδρύσουμε το Κοινόβιο. Πήρε λοιπόν το θυμιατήρι ο Όσιος Θεοδόσιος και ακολουθούμενος από τους άλλους αδελφούς του, προχώρησε προς την έρημο, προσευχόμενος. Έτσι με σιγή, με κατάνυξη και προσευχή προχώρησαν πολύ. Πέρασαν πολλά σημεία, τα οποία εφαινοντο κατάλληλα για Μοναστήρι, αλλά το θεϊκό σημάδι δεν φαινονταν.

Φτάσανε μέχρι την έρημο Κουτιλά και πέρασαν στην λίμνη της Ασφαλίτιδος. Έπειτα σταμάτησε για λίγο ο όσιος Θεοδόσιος και είπε στους αδελφούς, ότι θα ακολουθούσανε τον δρόμο της επιστροφής. Πίστεψε ο Όσιος για μια στιγμή, ότι ίσως, δεν ήτανε θέλημα του Θεού να κτιστεί το Μοναστήρι. Δεν σταμάτησε όμως την πορεία, ούτε ολιγοπίστησε. Με τον ίδιο ενθουσιασμό και με την αυτή θερμή προσευχή συνέχισε τον δρόμο της επιστροφής. Όταν φτάσανε κοντά στο σπήλαιο, εκεί που ήτανε το ησυχαστήριο του Οσίου, το θαύμα έγινε. Τα σβησμένα κάρβουνα μέσα στο θυμιατήρι άναψαν μόνα τους και απλώθηκε τότε το άρωμα, η μοσχοβολώ του λιβανιού! Οι άλλοι αδελφοί, μόλις είδανε το θαύμα, δοξάσανε τον Θεό και η πίστη τους στερεώθηκε πιο πολύ.

Το κτίσιμο του Μοναστηριού

Το Μοναστήρι, λοιπόν, δεν άργησε να κτιστεί. Πέσανε όλοι με ζήλο στη δουλειά. Ανοίξανε θεμέλια και κουβαλούσανε υλικά. Πολλά πουγκιά πλουσίων άνοιξαν και δώσανε δωρεές για την αγορά των υλικών. Επικρατούσε χαρά ουράνιος και ενθουσιασμός. Η δουλειά προχωρούσε και ο ουράνιος Πατέρας ευλογούσε το έργο. Έτσι, εκεί σ' ένα ερημικό τόπο που βρίσκεται πέραν της Νεκράς Θαλάσσης, κτίσθηκε μεγάλος Ναός και Μοναστήρι. Το Μοναστήρι εκείνο, με την πνοή του Οσίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου, έγινε λιμάνι των πονεμένων και των δυστυχισμένων. Δεν στέγαζε μονάχα τούς άπορους και δεν χόρταινε τούς νηστικούς με υλικά αγαθά, αλλά επί πλέον τους τόνωνε, τους δυνάμωνε και τούς προετοίμαζε

ν' αντιμετώπισουν την ζωή με χαρά και αισιοδοξία. Τους έφερνε κοντά στο Θεό και στη σωτηρία. Στο Μοναστήρι αυτό εφαρμοζόντανε οι κανόνες της ζωής των Μοναχών. Το κοινόβιο λειτουργούσε σύμφωνα με τις γραμμές που χάραζε ο σεβάσμιος γέροντας Θεοδόσιος. Αυτός ήτανε ο Αρχηγός του Κοινοβίου. Γι' αυτό και ονομάζεται Κοινοβιάρχης.

Το Κοινόβιο

Επτακόσιοι περίπου Μοναχοί συγκεντρώνονται στο Κοινόβιο του Οσίου Θεοδοσίου. Για την ακρίβεια 693 αναφέρονται αλλού οι μαθητές του Αγίου εκείνου ανδρός. Όλοι αυτοί ζουν στο Κοινόβιο, τελειώνουν θεάρεστα την ζωή τους. Άλλοι απ' αυτούς αναδεικνύονται ηγούμενοι και άλλοι επίσκοποι. Ανεβαίνουν στα εκκλησιαστικά αξιώματα όχι με κίνητρα και επιδιώξεις. Δεν χρησιμοποιούν πρόσωπα ισχυρά και πλάγια μέσα. Τους ανεβάζει η λαμπρότης τους, ο αδαμάντινος χαρακτήρας, η αρετή τους. Η εκλογή τους δεν είναι ανθρώπινη επιστράτευσης, αλλά θεία και ουράνια κλήσης. Η φήμη του Οσίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου και η υποδειγματική οργάνωσής του Κοινοβίου διαδίδεται παντού. Κόσμος πολύς τρέχει να ζήσει και να χαρεί εκεί -άλλοι για λίγο και άλλοι για πάντα- την ζωή των αρνητών του ψεύτικου κόσμου, την ατμόσφαιρα της ηρωικής ασκήσεως των Μοναχών. Με πραότητα, και καλοσύνη και γλυκύτητα φερότανε σε όλους. Ο λόγος του έσταζε μέλι. Προσπαθούσε να πείσει τον συνάνθρωπο του στην αλήθεια φυσικά και χωρίς βιασύνη. Ωφελούσε, επίσης αφάνταστα τους μαθητές τους με περικοπές που ανέφερε από τις Γραφές και με λόγια των Αγίων Πατέρων. Δεν έχανε ποτέ ευκαιρία, που να μη πη ένα ρητό, μια σοφία, ένα παράδειγμα απ' όσα άκουσε, έμαθε, η διάβασε. Του άρεσε πολύ να περνάει τις ελάχιστες στιγμές της ησυχίας του διαβάζοντας τις αστείρευτες πηγές της γνώσεως, την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη.

Στύλος Ορθοδοξίας

Αλλά ενώ σε όλες του τις εκδηλώσεις ήτανε ήρεμος, πράος, ταπεινός και ήσυχος ο Θεοδόσιος, δεν συνέβαινε το ίδιο και όταν επρόκειτο να κινδυνέψει η πίστης, όταν σκοτεινές και σατανικές δυνάμεις απειλούσαν την Ορθοδοξία. Τότε ο Άγιος γέροντας θέριευε. Ύψωνε ανάστημα και γινότανε σαν φωτιά και σαν μαχαίρι που καίει, που κόβει κι αφανίζει τα ζιζάνια. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο Όσιος γίνεται λιοντάρι, γίνεται παλληκάρι του Χριστού και πολεμάει τους αιρετικούς. Δεν εξετάζει τι είναι, πως λέγονται, ποια δύναμη και ποια εξουσία έχουνε. Τα χρόνια εκείνα επί αυτοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως - Αναστασίου (491-518), είχε ξεσπάσει σαν θύελλα η αίρεσης των δυσσεβών Ευτυχούς, Διοσκούρου και Σεβήρου. Ο αυτοκράτορας Αναστάσιος ο Α' συμπαθούσε της αίρεση αυτή των Μονοφυσιτών και προσπάθησε με κάθε τρόπο να κλείσει τα στόματα των Ορθοδόξων κληρικών και των αγωνιστών Μοναχών και αργότερα διέταξε κλήρο και λαό να υποταχθούν στον Μονοφυσιτισμό. Αλλά ο Θεοδόσιος αναλαμβάνει αγώνα γενικής εξεγέρσεως εναντίον των αυτοκρατορικών ατοπημάτων. Ξεσηκώνει όλα τα Μοναστήρια. Τρέχει σε πόλεις και σε χωριά και μιλάει. Διαφωτίζει και κατατοπίζει τους Χριστιανούς για την σοβαρότητα της καταστάσεως. Ξεσηκώνει τον Ορθόδοξο Λαό και τον προετοιμάζει για σθεναρή άμυνα, για αντίδραση στα σχέδια των αιρετικών. Τους προετοιμάζει να αγωνιστούν, να πολεμήσουν το σκότος των αιρέσεων, αφηφώντας τις απειλές και τους κινδύνους.

Στην εξορία

Ο αυτοκράτορας μαθαίνει την δραστηριότητα του Οσίου και την αντίσταση που οργανώνεται εξ αιτίας εκείνου, στα αιρετικά σχέδιά του. Μαθαίνει από τους ανθρώπους του ο Αναστάσιος, ότι η κινητήρια δύναμις, ο μοχλός της αντιστάσεως, ο ιθύνων νους όλων των ενεργειών είναι ο Θεοδόσιος. Γεμάτος, λοιπόν, θυμό ο αυτοκράτορας και τυφλωμένος από εγωισμό, διατάζει να εξοριστεί ο Όσιος. Οδηγείται τότε ο Σεβάσμιος γέροντας μακριά από το Κοινόβιο στην εξορία, ενώ εφαινότο ότι μαύρα και σκοτεινά σύννεφα απλωνόταν στον ολοκάθαρο και φωτεινό ουρανό της Ορθοδοξίας. Αλλά ο Θεός δεν άφησε για πολύ τον κίνδυνο να περικυκλώσει την Ορθοδοξία. Αφαίρεσε την ζωή του αιρετικού αυτοκράτορα Αναστασίου. Ύστερα απ' αυτό η ταραχή στην Εκκλησία κόπασε και τα σκάνδαλα ησυχάσανε. Τότε απομακρύνθηκαν οι αιρετικοί αρχιερείς, από τους θρόνους τους και όλοι οι εξόριστοι αρχιερείς, όλοι οι υπερασπιστώ της Ορθοδοξίας, πήραν τις θέσεις τους. Έτσι μετά το θάνατο του αυτοκράτορα Αναστασίου διακόπτεται και η εξορία του Οσίου Θεοδοσίου του

Κοινοβιάρχου, ο οποίος θριαμβευτής πλέον, επιστρέφει κοντά στους αδελφούς του, στο Κοινόβιο. Ο Θεός, για να αμείψει την πίστη και την ταπείνωση του Οσίου Θεοδοσίου, του έδωσε την δύναμη να κάνει θαύματα. Και πολλά θαύματα έκανε ο Άγιος.

Το αιρετικό Μοναστήρι

Κάποτε πήγαινε ο Όσιος σ' ένα χωριό Βόστρα ονομαζόμενο για να επισκεφτεί εκεί ένα κοινόβιο. Ο Ηγούμενος του Κοινοβίου εκείνου ήτανε ενάρετος φίλος του, ονόματι Ιουλιανός. Καθώς, λοιπόν, προχωρούσε προς τα εκεί, πέρασε δίπλα από ένα άλλο μοναστήρι, του οποίου οι μοναχοί ακολουθούσανε την αίρεση των Μονοφυσιτών. Οι Καλόγεροι εκείνοι μόλις τον είδανε συγκεντρώθηκαν κι άρχισαν να τον κοροϊδεύουν. Συγχρόνως δε και μια αδιάντροπη γυναίκα τον έβριζε και τον ονόμαζε πλάνο, ψεύτη κ.λ.π. Τότε ο άγιος γέροντας καταράστηκε το Μοναστήρι εκείνο και είπε να μη μείνει ούτε λιθάρι εκεί... Και ο λόγος του εισακούστηκε. Η μεν γυναίκα εκείνη βρήκε τρομερό θάνατο, το δε Μοναστήρι το κατέστρεψαν μια νύχτα οι Αγαρηνοί, αφού πήρανε μαζί τους σκλάβους τους αιρετικούς Μοναχούς!

Το τέλος του Οσίου

Τα χρόνια όμως πέρασαν. Το στερημένο και βασανισμένο κορμί του Αγίου, που πέρασε τόσες αγρυπνίες, νηστείες και κακουχίες, λύγισε. Μέσα στα βαθειά γεράματα τον βρίσκει και μια μεγάλη αρρώστια. Είναι η τελευταία δοκιμασία του Θεού. Η αρρώστια αυτή τον κρατάει ένα ολόκληρο χρόνο στο κρεβάτι. Βασανίζεται ο Όσιος με πόνους φοβερούς. Το σώμα του γίνεται πλέον σαν σκελετός. Ο υπέροχος όμως αθλητής της ερήμου δεν βαρυνγομάει. Αντιθέτως δοξάζει τον Θεό και προσεύχεται. Αλλά και άρρωστος συνεχώς δίδασκε τους Μοναχούς. Τους καθοδηγούσε και τους έλεγε πως να πολεμούν τους πειρασμούς και να μη τα χάνουν στους κινδύνους, στους πόνους και τις θλίψεις. Τρεις μέρες προτού κοιμηθεί, ο Όσιος κάλεσε τρεις επισκόπους από τους οποίους εζήτησε συγχώρηση. Έπειτα τους ασπάστηκε, ενώ εκείνοι έκλαιγαν, διότι πίστευαν πως η απώλεια του, ο θάνατος του ήτανε μεγάλη ζημία. Περίμενε έπειτα με ψυχραιμία τον θάνατο. Μέχρι την τελευταία στιγμή προσευχότανε ο Όσιος. Και όταν ο Θεός θέλησε, σταύρωσε τα χέρια του και η αγία του ψυχή ανέβηκε ολόλευκη στους ουρανούς.

Στις 11 Ιανουαρίου του 529 τελείωσε η επίγεια ζωή του μεγάλου Οσίου Θεοδοσίου. Λύπη τότε απλώθηκε σ' όλο το Κοινόβιο για την απώλεια του Κοινοβιάρχου. Η είδηση διαδόθηκε σαν αστραπή από Μοναστήρι σε Μοναστήρι και από χωριό σε χωριό. Το γεγονός αυτό έγινε μαθευτό και στα Ιεροσόλυμα. Πλήθος κληρικών, μοναχών και λαός πολύς έτρεξαν στο Κοινόβιο, για να βρεθούν στην κηδεία του Αγίου ανδρός. Και όταν είχαν πλέον συγκεντρωθεί όλοι, ιερείς, ηγούμενοι, αρχιερείς και μέγα πλήθος κόσμου και ψάλλανε τη νεκρώσιμη ακολουθία, βρισκανε μεγάλη δυσκολία στον ενταφιασμό. Κι αυτό συνέβαινε, διότι όλο το αναρίθμητο πλήθος ήθελε ν' ασπασθεί τον Άγιο! Ήθελε να τον δει και να τον αγγίξει.

Ο δαιμονισμένος

Μέσα στο πλήθος προβάλλει κι ένας δαιμονισμένος, που κλαίει και οδύρεται. Πλησιάζει το λείψανο του Οσίου και χτυπάει τα χέρια του απελπισμένος. Αλλοίμονο μου, λέει. Όσο ζούσες εσύ, άγιε Γέροντα, είχα ελπίδα να γίνω καλά. Όσες φορές ερχόμουνα εδώ και σ' έβλεπα μ' ανακούφιζε η ελπίδα. Τώρα τι να κάνω ο ταλαιπώρος. Είναι καλύτερα να ταφώ μαζί σου, άγιε, ζωντανός παρά να με βασανίζει ο τρισκατάρατος... Κι ενώ έλεγε αυτά αγγίζοντας το λείψανο του Οσίου, το κορμί του σειστήκε, έπεσε κάτω και κυλίστηκε με σπασμούς. Ο Όσιος με τη δύναμη του Θεού -και με το λείψανο του τώρα- έκανε το θαύμα του. Ύστερα από τους σπασμούς το δαιμόνιο, με τη βοήθεια του Αγίου, εγκατέλειψε τον δαιμονισμένο. Εκείνος σηκώθηκε κατόπιν υγιής και γαλήνιος κι ευχαρίστησε τον Όσιο δοξάζοντας τον Θεό, που δίνει τέτοια δύναμη στους αγίους Του... Έπειτα έγινε η ταφή του Αγίου. Ήτανε τότε 105 ετών.